

JAKE'S VROUWEN

(Jake's Women)

Komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JAKE'S VROUWEN - JAKE'S WOMEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jake - man, ergens voor in de vijftig
Maggie - vrouw, achter in de dertig
Karen - vrouw, ongeveer veertig jaar
Molly - (12 jaar) meisje
Molly - (21 jaar) jonge vrouw
Edith - vrouw, achter in de veertig
Julie - vrouw, eenentwintig jaar
Sheila - vrouw, voor in de dertig

DECOR:

Het stuk speelt zich zowel in Jake's appartement af als in zijn hoofd. Het appartement is sober ingericht, bijna alles speelt zich af in Jake's fantasie. Er zijn geen muren, geen ramen, de plek speelt nauwelijks een rol en de tijd lijkt ook niet aan grenzen gebonden. Er is echter wel een trap die met een bocht naar de tweede verdieping leidt. Dit is Jake's kantoor. Een bureau, een stoel en een tekstverwerker. Verder niets. Daarnaast bevindt zich een enkele deur. Beneden staan een sofa en een paar stoelen.

De mensen in Jake's fantasie lijken (hopelijk) uit het niets te komen en op dezelfde manier weer te verdwijnen. Dit effect kan onder ander bereikt worden door middel van belichting. Het is erg belangrijk dat de personages snel kunnen opkomen en weer af gaan.

EERSTE BEDRIJF
(scene 1)

Als het doek opgaat: Jake, begin vijftig, is boven aan het werk aan zijn tekstverwerker. Hij typt, leunt achterover om na te denken, typt weer. De telefoon gaat. Hij blijft verzonken in gedachten zitten. De telefoon gaat nog twee keer. Hij neemt de hoorn op, geïrriteerd door de onderbreking.

Jake: *(in de hoorn)* Hallo?... Ja, Karen, ik ben aan het werk..... Nee, ik ben niet ALTIJD aan het werk, maar NU wel... Goed dan, dus ik ben altijd aan het werk als jij belt. Wat is er, Karen?... Nee, Maggie is nog niet thuis. *(verliest zijn geduld)* We hebben een etentje zaterdagavond, ja, dat was me al bekend. *(Maggie, een aantrekkelijke vrouw, achter in de dertig, verschijnt beneden, onopgemerkt door Jake. Ze blijft staan, bladert wat in een tijdschrift. Jake in de hoorn)* Primolo's restaurant, ja, ik weet het... Karen, waarom wil je toch iedere keer weer bevestigen wat al lang vast staat?... Ik behandel je niet als een vreemde, ik behandel je als mijn zuster... jij hebt NIET dat gevoel?... Wil je dat ik bevestig dat je mijn zuster bent?... Karen, ik moet weer aan het werk... Ik heb geen idee wat ik aan het schrijven ben. Ik heb het nog niet gelezen... Ik ga nu ophangen, Karen. Bel alsjeblieft niet terug om te bevestigen dat ik opgehangen heb. Daag... *(hij hangt op)*

Maggie: *(door het tijdschrift bladerend)* Het is waar, weet je dat?

Jake: Wat?

Maggie: Je bent altijd aan het werk.

Jake: Ik stop er toch mee als jij thuis komt, of niet?

Maggie: Je stopt met typen, maar je hersenen werken door.

Jake: Dat is geen bewuste keuze. Mijn hersenen zijn voor zichzelf begonnen.... Waarom heb ik je laten komen?

Maggie: Al sla je me dood. Ik bevind me nog op 48th Street, op zoek naar een taxi. Ik ben maar een gedachtenflard in je hoofd, je bent zo druk met je werk, dat je niet eens weet waarom je aan me denkt.

Jake: Nee, nee. Dat weet ik wel degelijk. Ik dacht net aan de eerste dag dat wij elkaar ontmoetten.

Maggie: Je vindt het heerlijk om die band steeds af te draaien, hè?

Jake: Doe nou mee, Maggie. Onze ontmoeting.

Maggie: Je doet het te vaak, Jake.

Jake: Dan heb ik er blijkbaar behoefte aan. Toe nou, Maggie. Doe mee.

Maggie: *(kijkt op haar horloge)* Tja, ik heb nog tien minuten voor ik thuis kom. Waarom ook niet? Goed... *(ze doet net alsof ze een glas oppakt. Ze staan tegenover elkaar, aan verschillende kanten op het toneel)*

East Hampton. Acht jaar geleden. Dat feest op de vierde juli... Een zonsondergang.

Jake: Een prachtige zonsondergang.

Maggie: Een prachtige zonsondergang. Ik draag een lichtblauwe Laura Ashley-jurk die ik heb geleend van mijn vriendin, Laura Ashley. Helaas is zij niet de ontwerper, dus zit-ie niet echt perfect... ik ben aan mijn tweede Margarita bezig, een beetje nerveus omdat dit een hechte groep mensen is en ik er nogal onthecht bij aan hang. Ik ken hier niemand, ook de vent die me heeft meegenomen niet... dan zie ik dat je mij hebt opgemerkt, en ik doe net alsof ik dat niet zie, want je komt behoorlijk intelligent en sexy over en ik geloof niet dat ik sexy en intelligent aan kan met twee Margarita's op een lege maag.

Jake: Zou je ter zake willen komen? Laten we het hebben over de ontmoeting zelf.

Maggie: Hoor eens, Jake. Deze woorden komen uit jouw geest. Jij bent degene die jezelf de eigenschappen sexy en intelligent toebedacht hebt.

Jake: Goed, goed, goed... dus ik zie jou en jij ziet mij. Daarna draai je je om en begint tegen dat Yuppie-stel te praten.

Maggie: Dus ik draai me om en begin tegen dat Yuppie-stel te praten. Ze zijn beiden gekleed in witte broek, witte blazer en witte leren schoenen, ze zien er uit als twee wijsvingers in het verband. *(ze lacht vriendelijk naar het fictieve stel)* Oh, God, ik kan maar niet besluiten op wie ik eens zal stemmen... Nee, de onderwerpen zijn me wel duidelijk, ik heb alleen geen idee wie er voor staan.

Jake: *(tegen een fictieve vriend)* Frank! Hee, Frank! Wie is dat meisje in die lichtblauwe jurk?... Is DAT Laura Ashley?... Nee, niet de jurk. Het meisje. Ga eens vragen, want ik wil het graag weten.

Maggie: *(tegen het stel)* Ik heet Maggie... Nee, ik geloof het niet... Oh! Bent u DIE Ralph Lauren... Wat leuk. Ik dacht dat jullie altijd op safari waren. *(ze neemt een slok van haar drankje)*

Jake: *(duwt de menigte opzij)* Neem me niet kwalijk... Mag ik er even langs?... Oh, hallo, Barbara... Ja? Vond je het een goed boek? Oh, daar ben ik blij om... De L.A. Times? Nee, dat heb ik niet gezien... Dus je hebt me die slechte recensie toegestuurd? Wat attent van je... Maar als je me nu wilt excuseren.

Maggie: *(tegen een man)* Oh, dag Ed. Prettig kennis met je te maken. *(ze schudt zijn hand)* Je komt me zo bekend voor. Ben je een acteur?... Hoe bedoel je... min of meer... Oh, allemachtig! Jij bent Majoor Koch, waar of niet?

Jake: Neem me niet kwalijk. Mag ik er even tussen door?... Oh, dag Martha... Natuurlijk geef ik... Wat is deze keer het liefdadige doel?...

De daklozen van East Hampton?... Bedoel je misschien degenen die zich deze zomer geen vakantiehuisje konden permitteren?

Maggie: Neem me niet kwalijk, mister Ed, eh... meneer Koch... ik geloof dat ik iemand zie die weet waar het toilet is. *(Maggie en Jake draaien zich om en botsen tegen elkaar op. Ze morst met haar drankje)* Oh, jee. Sorry!

Jake: *(kijkt naar zijn kruis)* Het geeft niet...

Maggie: Wilt u... eh... wil je mijn servet?

Jake: *(kijkt weer naar zijn kruis)* Ach, het is nou niet direct een plaats waar je gaat staan wrijven.

Maggie: Nou, dat was ik ook niet van plan. Ik dacht dat je dat misschien ZELF wilde doen.

Jake: Het droogt vanzelf wel. Niemand zal er iets van merken als jij een tijdje voor me blijft staan.

Maggie: Ik voel me niet zo goed. Daar heb je majoor Koch. Misschien wil hij wel voor je gaan staan. *(ze wil weglopen, hij houdt haar tegen)*

Jake: Ben je hier.. met iemand?

Maggie: Ja. Met ene Charlie... nog wat.

Jake: Dat is toevallig. Ik ben hier met Sybil nog wat.

Maggie: Oh? Misschien zijn ze wel getrouwd?

Jake: Tjee, ik hoop het... Ben je hier voor de zomer?

Maggie: Neeeee... Jij?

Jake: Neeeee... Grappig dat we zoveel gemeen hebben... heet jij Jake?

Maggie: Nee. Ik heet Maggie. Zie ik eruit als een Jake?

Jake: Nee. Maar ik wel. Ik probeer alleen het gesprek gaande te houden... Zal ik je op een dinertje trakteren?

Maggie: Oh, dat is aardig aangeboden, maar ik denk dat het eten hier gratis is... Maar goed, het was leuk je te ontmoeten, Jake.

Jake: Dit kan toch niet het einde zijn?

Maggie: Nee. Dat is het ook niet. We zullen elkaar beslist weer ontmoeten.

Jake: Wanneer?

Maggie: *(kijkt op haar horloge)* Nou, ik ben over precies tien minuten thuis voor het eten. Ga maar weer aan het werk, Jake. Het verleden ophalen helpt ons niet door de toekomst heen. *(ze zet het glas neer en wil weg lopen)*

Jake: Verdomme! Maggie! Kunnen we het dan nog geen tien minuten goed hebben samen? Ik ben namelijk bang dat het geen erg leuke avond gaat worden.

Maggie: Oh? Nou ja, ik weet nog niet wat er gaat gebeuren, of wel, Jake? En dat jaagt je angst aan. Want je hebt geen controle over wat ik zal zeggen als de werkelijkheid zometeen weer begint. *(ze vertrekt. Jake)*

keert zijn gezicht naar het publiek)

Jake: Ze heeft gelijk. De werkelijkheid is een afknapper. God, wat is schrijven een stuk aangenamer. *(hij wijst naar zijn kantoor)* Dat kamertje is maar twee-en-een-half bij drie meter, maar voor mij is het de wereld! Het universum! Je hoeft er geen God te spelen, je BENT er God!... Je kunt er schuiven met de tijd, ombuigen, verwringen, de tijd in de knoop leggen, de keuze is aan jou. En keuze is er genoeg, lijkt mij... De nadelen? Je raakt er aan verslaafd. Acht uur lijkt tien minuten, en die tien minuten heb je gevangen op papier... Maar die acht uur van je leven zijn voorbij, maatje, en die komen nooit weer... Hoeveel leven heb ik de laatste dertig jaar gemist?... En is schrijversgeluk beter dan echt geluk?... Eigenlijk zijn we allemaal schrijvers... Je rijdt in je auto naar je werk en hebt een fictief gesprek met je vrouw. Zij zegt dit, jij zegt dat. Zij zegt dat, jij zegt dit. Ze is zo verdomd koppig en onhandelbaar... alleen geeft ze dat niet toe. Ze zegt het niet, want jij hebt het geschreven! Jij bent intelligent, geestig en leuk en zij is de nagel aan je doods-kist. Jij komt als winnaar uit de strijd en ze is er niet eens bij, moet dat nu een overwinning voorstellen? *(hij kijkt op zijn horloge)* Maggie zal zo wel thuis komen, ze weet dat er iets niet goed zit tussen ons, dus zal ze wel tot de tanden toe gewapend zijn met oprechtheid. Oprechtheid is in staat een schrijver op zijn knieën te krijgen, en Maggie heeft er genoeg van in huis om mij op mijn heupen te krijgen. *(hij roept)* Karen! Ik heb hulp nodig! *(tegen het publiek)* Mijn zuster Karen kan niet toveren, maar ze is wel familie. Getrouwd, gescheiden, ging daarna naar de filmacademie. Maakte als eindexamenproject een drie uur durende film over zichzelf, zittend op een keukenstoel die de naam "Eenzaamheid" droeg... Maar ze zal mijn kant kiezen. Liefdevol, stimulerend, sympathiek, want daar heb ik behoefte aan en dus creëer ik haar zo. En wat ze ook aan het doen is, ze komt op bevel, onmiddellijk als ik aan haar denk. *(hij roept)* Karen! Ik ben het. Jake! *(Karen komt op. Ze is ongeveer veertig, gekleed in een zeer onflatteuze jurk)*

Karen: Wat? Hier ben ik al. Houd op met schreeuwen. Moet je net NU aan me denken? Ik was net aan het kijken naar "The Godfather 1, 2 en 3"... Als deel 4, 5 en 6 ook nog verschijnen, schei ik er mee uit. Dan heb ik een extra leven nodig... Wat is er aan de hand, Jake?

Jake: Het gaat om Maggie en mij. We hebben problemen en ik heb advies nodig, Karen.

Karen: Is ze hier? Waar is ze, dan zal ik eens met haar praten.

Jake: Al was ze hier, hoe kon je dan met haar praten? *(wijst op zijn hoofd)* Je bent hier, in mijn hoofd.

Karen: Ik begrijp er nog steeds niets van. Als ik hier ben, kan ik met jou

praten. Maar als er iemand anders is, kan ik daar niet mee praten. Dat is heel verwarrend, Jake. Ik voel me net alsof ik in een Woody Allen-film meedoe.

Jake: *(tegen het publiek)* Het interessante aan het dilemma dat zich nu voordoet is niet "Waarom irriteert Karen me nu", maar waarom laat ik haar mij irriteren?

Karen: Nu irriteer ik je geloof ik, of niet?

Jake: Een beetje. Het stelt niets voor. Het is een oefening voor de geest. Een beetje gymnastieken, zoals een goochelaar om te beginnen achteloos wat konijnen uit een hoed laat springen.

Karen: Jij moet me niet schrijven, Jake. Laat me gewoon mezelf zijn. Je hebt de laatste tijd zo'n verwrongen beeld van mij.

Jake: Echt waar?

Karen: Hoe kom je bijvoorbeeld aan deze jurk? Die jurk past helemaal niet bij me. Bij Bette Midler misschien.

Jake: Sorry hoor. Ik was aan het werk. Ik had geen tijd om kleren te gaan kopen, Karen... Ik wilde nu onmiddellijk met je praten. Ik heb raad nodig en jij bent de enige in de wereld die me hier mee kan helpen... Wil je dat voor me doen?

Karen: Natuurlijk. Ik wil graag naar je luisteren. Ik geef heel veel om je, ik maak me zorgen om je. Je bent mijn broer, ik houd van je... Kijk, dat is tenminste mooi gezegd. Zo zou ik altijd moeten praten. Warm, verzorgend, teder. Maak daar maar een aantekening van.

Jake: *(tegen het publiek)* Op hun manier nemen ze zelfs in je fantasie wel wraak voor zulke conversaties. Iedere keer als ik aan mijn moeder dacht, liet ze me een uitgebreid diner naar binnen werken tijdens ons gesprek.

Karen: Dus, Jake... wat is er aan de hand?

Jake: Ik denk dat Maggie me wil verlaten.

Karen: Nee. Oh, mijn God. Waarom? Wat is er dan gebeurd?

Jake: Een heleboel. Allemaal dingen die niet hadden moeten gebeuren.

Karen: Goed... wacht even. Trek niet te snel conclusies... Probeer niet te raden wat er in iemand anders omgaat. Ik was ook altijd bang dat Harry me zou verlaten.

Jake: Maar dat heeft hij toch ook gedaan?

Karen: Omdat ik maar bleef zeggen: "Ik weet zeker dat je me op een dag zult verlaten". Daar werd hij helemaal gestoord van... Bovendien hadden we grote problemen. Jij en Maggie hebben acht geweldige jaren gehad. Ze houdt van je, daar durf ik mijn hand voor in het vuur te steken.

Jake: Ze heeft een ander.

Karen: Ik heb ook zo weinig mensenkennis. Weet je het zeker, Jake?

Jake: Hij is nieuw bij haar op kantoor. Ik weet niet of het echt iets te betekenen heeft, of dat het alleen maar een symptoom is van hoe slecht het tussen ons gaat.

Karen: Wat gaat er dan zo slecht tussen jullie?

Jake: Er ontbreekt iets wat er eerst wel was.

Karen: Ik word hier depressief van. Wat is er toch mis met onze familie, Jake? Ma is gescheiden. Pa is gescheiden. Ik ben gescheiden, en nu ga jij ook nog scheiden.

Jake: Pa en Ma tellen samen maar voor een scheiding, Karen. En ik ben nog niet gescheiden. Maak er nou niet gelijk een epidemie van.

Karen: Heb jij een ander?

Jake: Ik? Nee.

Karen: Heb jij niet iets met een andere vrouw gehad?

Jake: Dat zei ik toch net.

Karen: Wie is die andere vrouw?

Jake: Een actrice, ongeveer een jaar geleden. Het heeft maar drie weken geduurd.

Karen: Bedoel je dat het niet geldt als het minder dan een maand duurt? Iedere man in Amerika is op zoek naar zo'n kalender.

Jake: Het was de bedoeling dat je achter me zou staan. Dat je me zou steunen.

Karen: Nee, je verwacht van mij dat ik dingen zeg die jij wilt horen. Goed, wat dacht je hier van?... "Je hebt recht op een verhouding, Jake. Je werkt zo hard, dat je wel recht hebt op een pleziertje. Mama zou een hartaanval krijgen als ze het hoorde, maar ze is toch al dood, dus wat maakt het uit?"

Jake: Karen, het is niet de bedoeling dat ik me schuldig ga voelen.

Karen: Jawel, dat is wel je bedoeling. Ik vind het niet erg. Ik was toch niet aan het werk.... Maar vertel me, zie je die slet nog wel eens?

Jake: Ze is geen slet... Nee, het is voorbij. Om je de waarheid te zeggen, ik houd nu meer van Maggie dan ik ooit gedaan heb. Ik wil haar niet verliezen, Karen. Als ik haar verlies, verlies ik alles.

Karen: Oh, Jake, Jake. Je bent zo afhankelijk van vrouwen. Dat heb ik altijd wel geweten. Ik wilde dat ik je nu in mijn armen kon nemen. Ik zou je in mijn armen willen nemen zoals Mama altijd deed, zodat je je weer veilig en warm en geliefd kon voelen.. Het spijt me dat Julie moest sterven. Het spijt me dat Maggie zo ongelukkig is. Maar je hebt altijd mij nog, Jake. Je kunt altijd op mij rekenen... Alweer zo'n sterke tekst. Zulke dingen moet je me vaker laten zeggen. Dit is een vrouw die je graag zou mogen.

Jake: Iedereen mag je graag, Karen.

Karen: Waarom ben ik dan niet in staat om een huwelijk in stand te

houden? Zorg dat je niet zo wordt als ik, Jake. Ik leef in de wereld van de film, elke avond weer, en je wordt niet echt gelukkig van popcorn... Nee!... Dat is een waardloze dialoog. Je wilt alleen maar wraak nemen omdat ik net die opmerking maakte over Mama.

Jake: Neem me niet kwalijk. Ik zal je morgen de verbeterde versie faxen, goed?

Karen: Bedoel je dat ik weg moet?

Jake: *(wendt zijn hoofd in de richting van de trap)* Nee. Ik hoor Maggie de trap op komen. Blijf nog een paar minuten.

Karen: Ik zit in je hoofd. Hoe moet ik er uit? Als je niest?

Jake: *(tegen het publiek)* Maggie komt zo binnen met een brede glimlach op haar gezicht. Ze verbergt altijd haar werkelijke gevoelens... "Ha, schat. Sorry dat ik zo laat ben".

Maggie: *(komt binnen met haar leren koffertje)* Ha, schat. Het is me gelukt een taxi te vinden.

Jake: *(tegen het publiek)* Zo ver zat ik er niet naast.

Maggie: Vind je het erg om vanavond Chinees te halen? Ik ben te moe om nu vetarm te eten.

Karen: Zij heeft zulke mooie kleren aan en ik moet deze vreselijke soepjurk dragen.

Maggie: *(loopt naar Jake toe en zoent hem op zijn wang)* Ohh, wat ruik je lekker. Je hebt een douche genomen. Daar ben ik ook aan toe. Je wordt zo groezelig van ambitie. *(ze wil naar boven lopen)*

Jake: Blijf je lang weg?

Maggie: Niet als ik zeep gebruik. Hoezo?

Jake: Ik wil met je praten.

Maggie: Voor het eten?

Jake: *(haalt schouders op)* Voor, tijdens en erna.

Maggie: Oh, ja? Het is jaren geleden dat we een marathonconversatie hebben gehouden... Goed, ik was even mijn gezicht, daarna kom ik weer beneden.... Waar gaat het over? Moet ik zenuwachtig worden?

Jake: Het hangt er van af waar je zenuwachtig van wordt.

Maggie: ...Van dit soort antwoorden. *(en weg is ze)*

Karen: Oh, Jake! Jake, je vraagt om moeilijkheden!

Jake: Wat wil je dan dat ik doe, moet ik soms die andere vent uit mijn hoofd zetten?

Karen: Nee. Maar wacht ermee. Begin er over op je vijftigste verjaardag.

Jake: Ik houd echt van je, Karen. Ik laat je dom, irritant en vervelend overkomen. De clown met het gouden hart. Maar vertrouw me. Je zult de juiste man tegen komen. Ik help je zoeken.

Karen: Maar dan graag een echte, en niet een die jij hebt bedacht. Ik wil geen man die zich nog slechter kleedt dan ik. *(en weg is ze. Maggie)*

verschijnt boven, met een handdoek om haar nek)

Jake: *(zachtjes)* Eerste ronde!

Maggie: *(schenkt een drankje in)* En hoe was jouw dag vandaag?...
vraagt zij omzichtig.

Jake: Ik heb gewerkt... Ik heb Karen gesproken.

Maggie: Oh... Hoe is het met haar?

Jake: Eenzaam, ellendig, gefrustreerd. Niet slecht, eigenlijk... Ze geeft een etentje zaterdag. Wij zijn ook uitgenodigd. We moeten iemand meenemen, dat is de reden dat ze het etentje geeft.

Maggie: Aanstaaende zaterdag?

Jake: Ja.

Maggie: Ik moet zaterdag naar Philadelphia. Dat heb ik je toch verteld?

Jake: Nee. Je zei dat je DACHT dat je naar Philadelphia moest.

Maggie: Ja. Ik zei: "Ik denk dat ik zaterdag naar Philadelphia moet."

Jake: Denken is geen zekerheid. "Ik ben zondag terug" is een zekerheid.
Of DENK je dat je zondag terug bent?

Maggie: Ik kom zondag terug. Heb je een slecht humeur, of DENK ik dat je een slecht humeur hebt?

Jake: Zoiets ja. Een tamelijk slecht humeur.

Maggie: Ja. Dat is tamelijk goed merkbaar.. Is dat 't gespreksonderwerp voor vanavond, Jake?

Jake: Nee.

Maggie: Iets anders dan?

Jake: Ja.

Maggie: *(glimlacht)* Goed. Wat dan?

Jake: Ik denk na.

Maggie: *(luchtig)* Op zoek naar een onderwerp?

Jake: Nee. Ik heb een onderwerp.

Maggie: Wat dan, Jake? Je hebt zo'n gepijnigde blik. *(hij antwoordt niet)*
Zeg het maar. Ik wacht wel.

Jake: Ik wil de eerste zin er goed uit krijgen. Dat is van belang.

Maggie: De eerste zin?

Jake: Dat is de schrijver in mij. Altijd bang mijn publiek kwijt te raken.
Heb je ooit "The Naked and The Dead" gelezen?.. Geweldige eerste zin.

Maggie: Hoe ging die dan?

Jake: "Niemand kon slapen".

Maggie: Hm... Inderdaad een mooie eerste zin... Maar wat is de jouwe, Jake?

Jake: *(aarzelt)* Wil je uit dit huwelijk stappen?

Maggie: *(kijkt hem verbijsterd aan, slaakt dan een diepe zucht)* Nou, je hebt zojuist Norman Mailer overtroffen... Is dit het onderwerp van

gesprek?

Jake: Laten we eerst maar eens zien of het wel een gesprek wordt.

Maggie: Waar komt dit ineens vandaan, Jake? En waarom nu? Is dit niet het soort gesprek waarop je je voorbereiden moet? De stekker uit de telefoon, een fles whiskey openen...

Jake: Als jij de telefoon voor je rekening neemt, haal ik de whiskey.

Maggie: En ik maar denken dat je een slecht humeur had omdat ik zaterdag niet mee kon naar Karen. Kun je zien waar ik met mijn gedachten zit.

Jake: Ik weet niet waar jij met je gedachten zit, Maggie. Maar vertel het me alsjeblieft.

Maggie: Wauw, Jake. Ik heb jou de tijd gegeven om over je eerste zin na te denken. Geef mij nu ook even de tijd... waarom niet gisteren? Of vorige week, of vorige maand? Is er vandaag iets gebeurd dat nog niet eerder gebeurd was?

Jake: Ja.

Maggie: Wat dan?

Jake: Ik heb vandaag besloten het je te vragen.

Maggie: Aha. Nou ja, als je al weken met de rug naar elkaar toe in bed ligt, is het ook niet echt verwonderlijk.. Goed. Jij wilt weten of ik uit dit huwelijk wil stappen? Het antwoord is "Nee". Ik wil niet uit dit huwelijk stappen.

Jake: Ik ben blij het te horen. Dus alles is in orde.

Maggie: Dat heb ik niet gezegd.

Jake: Ik was er al bang voor.

Maggie: Nee, niet alles is in orde, Jake. Komt dat als een donderslag bij heldere hemel voor je?

Jake: Nee, het is al maanden duidelijk. Waarom zijn we er geen van beiden ooit eerder over begonnen?

Maggie: We hebben het er iedere dag over. Door het gebrek aan warmte dat we elkaar tonen. De manier waarop je me soms straal kunt negeren als ik binnen kom.

Jake: Dan zul je het wel hebben over de avonden dat ik nog niet naar bed ben als jij eindelijk thuis komt..

Maggie: Ja. Ik werk de laatste tijd veel meer dan ik ooit gedaan heb. Carrière maken heeft zo zijn nadelen. Het spijt me. Blijven we hier de hele avond staan om onze klachten te vergelijken? Wat heeft dat voor zin?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto